

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 26.03.1970, sp. zn. Co 14/70, ECLI:CZ:NS:1970:CO.14.1970.1

Číslo: 94/1970

Právní věta: Úprava důchodu ve smyslu čl. IV odst. 6 zák. č. 161/1968 Sb. je úpravou již přiznaného důchodu v rozsahu stanoveném v ustanoveních čl. IV odst. 1 - 5 cit. zákona, nikoli novým vyměřením důchodu.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 26.03.1970

Spisová značka: Co 14/70

Číslo rozhodnutí: 94

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Důchod

Předpisy: 101/1964 Sb. § 107g 161/1968 Sb. čl. IV

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 94/1970 sb. rozh.

Úprava důchodu ve smyslu čl. IV odst. 6 zák. č. 161/1968 Sb. je úpravou již přiznaného důchodu v rozsahu stanoveném v ustanoveních čl. IV odst. 1 - 5 cit. zákona, nikoli novým vyměřením důchodu.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 26. 3. 1970, [Co 14/70](#).)

Rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 28. 7. 1969 byl navrhovateli jako účastníku odboje upraven starobní důchod podle zák. č. 161/1968 Sb. na částku 1536,- Kčs zvýšenou o zvláštní přídavek podle čl. I cit. zák. v částce 79,- Kčs, tj. celkem na částku 1615,- Kčs. V opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí namítal navrhovatel, že mu starobní důchod byl nesprávně zvýšen pouze na částku 1536,- Kčs, která představuje 100 % průměrného měsíčního výdělku, z něhož mu byl v roce 1966 vyměřen starobní důchod, sníženého o částku rovnou dani ze mzdy stanovené ke dni vzniku nároku na důchod. Podle názoru navrhovatele, jenž je účastníkem odboje zařazeným do I. skupiny a jemuž bylo uznáno 5 roků odbojové činnosti, měl být jeho průměrný měsíční výdělek zjišťován nově, a to za posledních 10 nebo 5 let před vznikem nároku na důchod, tj. měl být vzat za podklad výdělek zjišťovaný za posledních 10 nebo 5 kalendářních roků před rokem 1957, kdy navrhovatel - po dosažení 55 roků věku - splnil věkovou podmínku nároku na starobní důchod.

Městský soud v Praze potvrdil rozhodnutí odpůrce usnesením z 9. 1. 1970 s odůvodněním, že starobní důchod byl navrhovatelé uveden správně, protože je nutno vycházet z průměrného měsíčního výdělku zjištěného při původním vyměření starobního důchodu.

K odvolání navrhovatele potvrdil Nejvyšší soud usnesením z 26. 3. 1970 usnesení soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Ve svém odvolání proti usnesení soudu prvního stupně namítá navrhovatel znovu, že v jeho případě bylo třeba vypočítat jeho starobní důchod nově a při tom vycházet z průměrného měsíčního výdělku za roky předcházející roku 1957, kdy se zřetelem k ustanovení § 107 d) zák. č. 101/1964 Sb. ve znění zák. č. 161/1968 Sb. stal důchodcem.

Odvolání není důvodné.

Podle čl. IV odst. 6 zák. č. 161/1968 Sb. se důchody, na které vznikl nárok a které byly přiznány před 1. 1. 1969, upraví na žádost důchodce podle ustanovení odst. 1 - 3 tohoto článku. U těchto důchodů nedochází k novému vyměření důchodu, nýbrž pouze k úpravě již přiznaného důchodu, splňuje-li poživatel důchodu podmínky pro úpravu důchodů účastníků odboje. Tuto úpravu lze provést jen v rozsahu stanoveném v odst. 1 - 5 čl. IV cit. zákona. Protože navrhovatelé byl starobní důchod přiznán v roce 1966, přichází pro úpravu jeho důchodu v úvahu ustanovení čl. IV odst. 3 a 4 cit. zákona. To tedy znamená, že se vyměřený důchod sníží o částku odpovídající zvýšení důchodu za odbojové činnosti podle dříve platných předpisů, jestliže tato doba byla započtena do doby zaměstnání ve větším rozsahu, než skutečně trvala, a zhodnocena výhodněji než jiná náhradní doba; současně se pak důchod zvýší podle zásad uvedených v § 107 b), 107 d), 107 f) a 107 g) cit. zákona. Vedle toho se za dobu dalšího zaměstnání - po splnění podmínek na starobní důchod v důsledku snížení věku potřebného pro tento nárok - zvýší starobní důchod za dobu dalšího zaměstnání podle předpisů o zvyšování starobního důchodu za dobu dalšího zaměstnání platných v době výkonu tohoto zaměstnání. Z těchto ustanovení tedy nevyplývá, že navrhovatel, který se stal starobním důchodcem dnem 1. 9. 1966, kdy ukončil zaměstnání, by byl nyní důchodcem již od roku 1957, kdy splnil věkovou hranici podle ustanovení § 107 d) cit. zákona; nelze proto také dojít k závěru, že by bylo možno stanovit nově průměrný měsíční výdělek pro vyměření starobního důchodu účastníka odboje.

Jestliže tedy odpůrce přiznal navrhovatelé jako účastníku odboje ve smyslu § 107 g) shora cit. zákona starobní důchod ve výši 100 % původně zjištěného průměrného měsíčního výdělku, neomezeného podle § 9 odst. 3 cit. zákona a sníženého o částku rovnou dani ze mzdy stanovené ke dni vzniku nároku na důchod, byl jeho postup správný a soud prvního stupně právem potvrdil jeho rozhodnutí.

Z uvedených důvodů neshledal Nejvyšší soud, vykonávaje působnost Nejvyššího soudu České socialistické republiky podle čl. IV č. 3 zák. č. 158/1969 Sb., odvolání navrhovatele důvodným a usnesení soudu prvního stupně potvrdil (§ 219 a 250 o. s. ř. ve znění zák. č. 158/1969 Sb.).